Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36642
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

ut peccata hominum erudiretur debis quis tamen appetendam fugiendam fugeram. Qui enim quid dari precepti dare erat disertio nec intelligentia agendi cordibus hominum aspirare. Quid ergo cognitio faciendorum fuit nisi quid ad cor hominis facere precepto. Et iterum rursus cognitio vitandorum fuit nisi quid prohibitio. Quid vero ergo nec eorum quid media fuerit nisi quid ad cessio. ut illic homo suo arbitrio relinquerentur ut quique parte elegisset inderelinquitur. Bonum igitur precipere erat docere hominem quis forent necessaria. Prohibere autem demonstrare noxia. Concedere vero insinuare adiutorium et sed habenda.

De tribus genibus rerum.

In rebus enim visibilibus quippe interiorem vitam hominis duxerit tarentigna carnalia iuvamentum quia dari solvere adusum ipsum vitae necessarium tamen utiliter datur: sicut nutantur. Quedam vero noxia quibus iniuriam ledere. alia autem media sed quibus vitiis illesione potest. Habere quia vita ista inferior supiorum vitae imago est congruum erat ut in illis quid ad hanc vitam facias sed quia superiorem vitam spectans. documentum homini proponeret. Sed autem quia per ista foris demonstrari debuerit quid ad iter noxia vitae spiritalia quibus ipsa similiter illesione uti non potest sed vicia omnia quae aliquid corruptione adducit Sed iterum interquid ad salubria necessaria quibus sine lesione carere non potest quis est cognitio dei cognitio sui. utriusque sed quia sanctae animae operantur nutritum parant. Sed iterum alia quae ad eae abere illesione possunt. Habere adiutorium sed habere quae salutem non impediunt. quis noxia. neque valde necessaria. Qualis est cognitio rerum exinsecarum. alia quid ad modum. Ad necessarium salubra pertinet precepto. Ad noxia prohibitio. Ad media cessio.

De gemina custodia vitae inferioris.

Data sunt homini vero puidentia. per quam hanc vitam suam inferiorem custodiret. cadere puidentia natural fugiendo noxia salubra appetendo. medius autem adiutorium vel. Hac quidem custodia munitus negligentia vitare potuit. sed voluntatem repellere non potuit. Inpuidentia enim hominis erat omnem negligentiam cavere. sed negligentia potestate hominis erat omnem voluntatem repellere. Propter rationem humanae adiuncta est puidentia divina. quem rationem humana in parte una vigilare et negligentia. puidentia divina in parte alta stare et vigilantia. hac tamen gemina custodia munita civitas vitae humanae nullis adversis lederet quasi rationem humana non potuisset adversis negligentia puidentia divina nunquam homines vivere loco cui dedisset. Quia vero primum propter negligentiam loco cui suum deseruit divina postmodum puidentia iuste se a custodia sua subtraxit. vita vitae hominis non nunquam pulcrat voluntatem. rationem ipsa vero nec invita cogat sustinere quam propter sponte cauere neglexit.

De tribus statibus hominis.

Sed fortassis aliquis quaerendum videat quis homo an peccatum voluntatem aliquam pati potuisset quisquis non peccasset; sic videtur pati omnino non potuisset; Si quidem pati non potuit. voluntatem ei nocere non potuit neque opportebat custodia ne voluntatem patiatur quidquid quique illam si fuisset. michi videtur patere. Habere si voluntatem pati potuit quomodo mori non potuit. Si vero mori potuit quomodo immortalis fuit. Propter hunc modum rationes solvendas quibus diligentiam secta scrutari solent obiciunt tres status vitae humanae. Prima est ante datione distinguimus hominis quis homo fuerit sive in corpore sive in anima quique; ab eo quod primum fuit est mutatus aut in quid postmodum necessitatem deminandum putamus. Primus status hominis fuit an peccatum in eo quod fuit ante. Secundus status est post peccatum. si enim status dicendus est non potest ruina. in quod peccatum propter penam peccati. post